

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. december 21.
(csütörtök)

Szepesy László

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

Énekek: 305, 469

Alapige: János 1,9-12

„Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt. Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy ez által a lelki ének által is emlékeztettél a Te hatalmas szeretetedre, amelyet abban mutattál meg, hogy elküldted Krisztust értünk. Szerettünk volna az éneken is Téged dicsőíteni, de életünkben is újból és újból rácsodálkozni erre a megmagyarázhatatlan és el nem apadó szeretetre. Köszönjük Neked, hogy újból és újból Krisztust akarod elénk hozni, mert Ő a legfontosabb az életünkben, az, hogy Vele találkozzunk, Őbenne higgyünk, személyes kapcsolatunk és közösségünk lehessen Ővele. Ő az, aki meghatároz mindent ezen a világon, hiszen Neki adtál minden hatalmat mennyen és földön. Valljuk, Urunk, hogy a mai nap eseményei, történései is az Ő tudtával és hatalmával történhettek meg. Hálát adunk azért, mert minden áldást, minden jót, aminek ma örvezhettünk, amiért hálát adhattunk, azt Őérte kaphattuk meg, az Ő engedelmissége jutalmáért. És dicsőítünk azért is, mert minden bűnre, amit ma követtünk el, a golgotai kereszten Ő szerzett engesztelést, számunkra bűnbocsánatot.

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

Szeretnénk kérni, hogy folytasd a Rá való mutatást ezen a ma esti alkalmon is, az Igén keresztül lássuk meg, mennyire fontos Vele találkozunk, Vele élünk, és kérjük, hogy ezért a Szentlélek nyissa meg a mi szívünket, füleinket a Te igéd előtt! Kérünk, hogy mindazt, amit megmutatsz, azt magunkra alkalmazzuk elsősorban, magunkat vizsgáljuk meg annak tükrében, és a szerint alakítsuk életünket! Így kérünk, hogy hirdettesd a megelevenítő igét, amely gyümölcsöt tud teremni szívünkben, Téged dicsőítve, és egymás javát szolgálva! Ezt kérjük most Tőled, hogy így legyen áldásod együttlétünkön, istentiszteletünkön!

Kegyelmedben bízva kérünk hallgass meg szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Kevés olyan alkalom, ünnep van a világon, amelyet annyira reklámoznak, anyagilag annyira szponzorálnának, mint a karácsony. Néhány nap van hátra addig, de már tudjuk jól, hogy hetekkel, sőt mondhatjuk, hogy hónapokkal ezelőtt elkezdődött a világban az erre való emlékeztetés, a reklám, hogy közeledik az ünnep. Rengeteg ember ünnepli a nyugati világban ezt az ünnepet, és mégis azt kell mondanunk, hogy a legtöbbször még sincs igazi karácsonya, mert nem jutnak el a karácsony igazi értelméig és jelentéséig. Krisztus születésének egyszerű örömhíre belefulladás a hagyományok tengerébe, amelyek közül sok pogány eredetű. De nem új keletű dolog ez, hogy az embereknek nincs igazi karácsonya: amikor Krisztus Betlehemben megszületett – tudjuk jól a bibliai beszámolókból, hogy – az akkori emberek többsége sem vette észre ezt a történelmet meghatározó eseményt. A mai alkalmunkon a bibliai beszámolókon keresztül hat olyan módot néznénk meg, ahogyan az emberek elszalasztották a karácsonyt, a Krisztussal való igazi találkozás lehetőségét. Mindezt azért néznénk meg, hogy egyrészt mi elkerülhessük ezt, másrészt a lényegre, Krisztusra tudjunk figyelni az ünnep alatt. Nézzük sorjában, hogy milyen lelkület akadályozta meg a Bibliában szereplő embereket abban, hogy eljussanak a Krisztusban örvendező ünnepig és életig.

1. Az első ember, aki elmulasztotta a Krisztussal való igazi találkozást, az a fogadós volt, akinek istállójában Józsefék megszálltak. A születés pillanatában ő volt az egyik legközelebb Krisztushoz. Sokat nem tudunk erről az emberről, mert a Lukács 2,7 csak arról számol be, hogy nem jutott Máriaéknak hely a vendégfogadó háznál, ezért az istállóban szálltak meg. Ebből a rövid mondatból azonban annyi kiderül, hogy a fogadós számára közömbös volt Józsefék helyzete, túlzottan nem erőltette meg magát, hogy helyet adjon egy szülés előtt álló asszonynak. Ez alatt értem azt, hogy nem kért meg senkit a szobacserére, sem más lépést nem tett annak érdeké-

ben, hogy segítse az ifjú párt. Mint fogadó tulajdonos, ezt megtehetette volna, de az eredményét nem látjuk ennek. Figyeljük meg, hogy a 7. vers azt mondja: Mária „*megszülte az ő elsőszülött fiát; és bepólyálta őt, és a jászolba helyezte őt*”. Ebből a versből világosan kiderül, hogy Mária mindent maga végzett el a szülés környékén. Miután egyedül megszülte Jézust, ő maga pólyálta be Őt, és tette be a jászolba. József bár ott volt, hogy segítsen, de valljuk be, hogyha olyan volt, mint a legtöbb fiatal apa, akkor lehet, hogy csak kevés dologban tudott igazán segédkezni, lehet, hogy inkább csak lelki támasza volt a feleségének. Nem tudjuk, hogy részt vett-e már korábban szülésen, általában ez nem jellemző a férfiakra. Tehát Máriának egyedül kellett a legtöbb dolgot véghez vinnie.

Félreértés ne essék: a közel-keleti emberek vendégszeretőek, kedvesek és gondoskodóak. Nem barbárok. Nem olyan emberek, akik magukra hagyánának egy nőt, hogy megszülje a gyermekét. Nem szeretnék általánosítani ebből az esetből. De mégis ebben az esetben ezek történtek meg. A fogadós magára hagyta Máriát. Mert magától értetődő a kérdés, hogy hol voltak a bábák, akik segíthettek volna, hisz már akkoriban is létezett ez a rendszer. Az ember azt hinné, hogy a fogadós ismert olyan asszonyokat Betlehemben, akik segíthettek volna, és szólt nekik, amikor elkezdődtek a fájások. Ha bába nem is volt esetleg a faluban, de asszony, aki szült, olyan már igen. Hol voltak? Hol volt a segítség Mária mellől? Úgy tűnik, a fogadós nemigen mozgósította magát, és Lukácsnak arról kell beszámolnia, hogy Mária mindent egyedül végzett el. A ruhák, amelyekbe Jézust bebugyolálta, hosszú szövetsíkok voltak. Amikor egy csecsemő megszületett, úgy, ahogy manapság is, azonnal megtisztították, majd ez után a végtagjaikat és testét ezekbe a pólyacsíkokba burkolták, majd egy takaróba tekerték. Ezt a feladatot általában a bába végezte, hogy az édesanya pihenhessen. De az Ige szerint ebben az esetben magának Máriának kellett elvégeznie ezt. Fáradtan, szülés után, egyedül. A fogadós pedig mindeközben sehol sem volt.

Miért hagyta ki a fogadós a karácsony lényegét, a Krisztussal való találkozást? Azt hiszem, az egyszerű válasz a gondterheltség. Egyszerűen elfoglalt ember volt. A fogadója tele volt, mert tudjuk jól, hogy Betlehemben népszámlálást tartottak. A város tele volt olyan emberekkel, akiknek az ősei onnan származtak. Mivel Betlehem Dávid városa volt, mindazok ott voltak, akik Dávid családjából származtak, beleértve Józsefet és Máriát is. A fogadós nem feltétlenül volt ellenséges vagy ellenszenves; egyszerűen csak elfoglalt ember volt. Elfoglalt volt ahhoz, hogy találkozzon Krisztussal.

Napjainkban is sokan olyanok, mint a fogadós. A lelkük tele van felesleges, jelentéktelen és értelmetlen dolgokkal, olyanokkal, amelyek nem igazán számítanak az életben, különösen nem életünk utolsó perceiben. Mi-

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

---

vel csak ezekkel foglalkoznak, ezért nem találkoznak Krisztussal. Gyakran egy vagyont költünk arra, hogy felhalmozzunk dolgokat, értékeket, hogy aztán halálunk után gyermekeinké legyen, jobb esetben nem küzdelemben és testvérharc közepette (bár erre is láttunk már példát). Az időnket pedig felemésztí a munka, a hobbi, a család, a különféle szokások utáni rohanás, és sok más egyéb dolog. Az emberek nem jutnak el Krisztusig karácsonykor, mert Őt kiszorítja egy olyan világ, amely megszabja, hogy mit kell gondolnod, tenned, vásárolnod, megfelelő elfoglaltságot ad neked, csak hogy ne jusson időd a lényegre. Mint a fogadós, az emberek ma is túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy találkozzanak Krisztussal. A fogadós nem tudott semmit arról a gyermekről, akit Mária szült, aki ott volt néhány méterre tőle. És a ma élő emberek többsége sem tud. Templomok mellett nőnek fel olyan családok és emberek, akik életükben mit sem tudnak az evangéliumról. Nem tudják, ki Krisztus, és nem tudják, miért jött el. Ahogy az Ige máshol mondja: tudatlanok felőle. Pál apostol többször használja ezt a kifejezést, hogy a tudatlanság idejét elnézi az Úr. Ahelyett, hogy Vele is foglalkoznának, inkább a hétköznapi és értelmetlen dolgokkal vannak elfoglalva. Milyen szomorú, hogy oly sok ember éli az életét ilyenek hajszolásával, hogy aztán egy nap az örökkévalóságban Isten nélkül ébredjenek fel. A fogadós esete figyelmeztetés. Figyelmeztetés, hogy szánjunk időt Istenre, hát még különösen karácsonykor, ami elvileg az Ő ünnepe lenne!

2. A második ember, aki úgymond lemaradt a karácsonyról: Heródes. Tudjuk jól, hogy ő volt Júdea királya. A Szentírásból tudjuk, hogy megját szotta azt, hogy imádni akarja Jézus Krisztust (a napkeleti bölcsek előtt), de valójában félt, mert született Valaki, akit a zsidók királyának neveztek. *„Hallottuk, hogy megszületett a zsidók királya.”* Utána Máté evangélista egy olyan szót használ, amely leírja Heródes és a város lelkiállapotát. Károli úgy fordítja ezt a szót, hogy megháborodott. Megháborodott Heródes, és vele együtt Jeruzsálem. Ez a szó annyit jelent görögül, hogy izgatott, felkavart. A teljes pánik gondolatát akarta kifejezni ezzel a szentíró. Heródes pánikba esett. Miért? Mert félt Jézustól, félt egy másik királytól. Egy kicsit hadd beszéljek Heródesről, hogy lássuk, hogy a félelem hogyan uralta az ő teljes életét.

Julius Caesar Heródes édesapját, Antipatroszt nevezte ki a római megszállás alatt álló Júdea procuratorává, azaz kormányzójává. Antipatrosz ezután elérte, hogy fiát, Heródest (akiről beszélünk) Galilea prefektusává nevezzék ki. Ebben a tisztségében Heródes sikeresen leverte a zsidó gerillaseregeket, akik harcoltak a római megszállás ellen. Amikor a pártus nép megszállta Palesztinát, Heródesnek menekülnie kellett, Egyiptomon keresztül Rómába ment, ahol Kr. e. 40 körül kiharcolta Octavianusnál és An-

toniusnál, hogy őt nevezzék ki a zsidók királyává. A következő évben egy katonai sereggel megszállta Palesztinát, és többéves harc után kiűzte a pártusokat, és megalapította saját királyságát. Nem is valami királyságot örökölt, hanem maga harcolt ezért. Mivel nem zsidó, hanem edomita származású volt, Heródes feleségül vette Mirjámot, a zsidó Hasmoneus-ház örökösnejét, hogy elfogadtassa magát a zsidókkal. Ez a Heródes egyébként a történelmi beszámolókból úgy tűnik, hogy okos és rátermett harcos, szónok és diplomata is volt, de egyúttal kegyetlen és könyörtelen is. Hihetetlenül féltékeny, gyanakvó természetű volt, féltette a pozícióját és a hatalmát. Mivel félt a potenciális fenyegetéstől, vízbe fojtatta Arisztobulosz főpapot, felesége testvérét, azaz a sógorát, ami után pompás temetésről gondoskodott, és azon még könnyet is kicsalt a szeméből, mintha gyászolná őt. Ezután magát Mirjámot, a feleségét, majd az anyját és két saját fiát is megölette. Öt nappal a halála előtt (körülbelül Jézus születése után egy évvel) kivégeztette a harmadik fiát is, nehogy átvegye az uralmat, miközben ő beteg. Vérszomjának és örült kegyetlenségének egyik legnagyobb bizonyítéka az volt, hogy nem sokkal halála előtt Jeruzsálem legelőkelőbb polgárait letartóztatta és bebörtönöztette. Mivel tudta, hogy senki sem fogja gyászolni őt, ezért azt a parancsot adta ki katonáinak, hogy halálakor ezeket a foglyokat végezzék ki. Így akarta elérni, hogy az ő halálakor egész Jeruzsálem gyászoljon. Bocsánat a kifejezésért, de örült volt ez az ember. Ezt a barbár tettet kegyetlenségben csak az múlta felül, hogy minden fiúgyermeket lemészároltatott, akik Betlehemben és annak egész környékén voltak, kétéves kortól lefelé (Mt 2,16). Ezzel a cselekedettel azt remélte, hogy megszüntet minden fenyegetést, amely a trónját veszélyezteti, különösen attól, akiről a napkeleti bölcsek azt mondták, hogy a zsidók királyaként született.

Miért hagyta ki Heródes a karácsonyt? A félelem miatt. Azért mondtam el ezt a sok szörnyű dolgot a Testvéreknek, hogy lássuk a lelkiületet, hogy a félelem milyen szörnyű dolgok cselekvésére ösztönzi az embert, és ott is, ahol nem kellene, ellenséget lát, és milyen erőszakkal akarja magánál tartani a hatalmat. Ne higgyük, hogy nincsenek napjainkban is Heródesek, akiknek mindenük a hatalom megszerzése és mindenáron való megtartása. De hangsúlyoznám: nem kell az örület ilyen bugyraiba merülnünk ahhoz, hogy Heródeshez hasonlóan megakadályoztassunk abban, hogy eljussunk Krisztusig. Sokan ugyanis azért mulasztják el az igazi karácsonyt, a Krisztussal való találkozást, mert Heródeshez hasonlóan félelem van a szívükben. Heródes attól félt, hogy valaki más foglalja el a trónját, és elveszi a hatalmát. Ma az emberek többsége nem a trónt félti, hanem mit? Féltik az álmaikat, terveiket, értékrendjüket és erkölcsüket, a megszokott életet. Nem akarnak Krisztushoz jönni, mert Ő igényt tart az életükre. Ez

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

azt jelenti, hogy meg kell változtatniuk az életmódjukat. A média azt próbálja belénk sulykolni, hogy vegyük kezünkbe életünk irányítását, uralkodjunk a saját sorsunkon. Legyünk mi az irányítók! De nem is kell a médiára hallgatnunk, mert anélkül is a világunk tele van olyan kiskirályokkal, akik nem térdelnek le Jézus Krisztus előtt, így lemaradnak a karácsonyról, akár csak Heródes. Minden ember, aki nem fogadja el Krisztust, ilyen király, félti az életét. Mi lesz akkor, ha én valóban elkezdek hinni Jézusban? A kérdés az, hogy mi mit szeretnénk. Saját életünk urai akarunk lenni, vagy már mertük átengedni életünk és szívünk trónusát Krisztusnak, hogy Ő uralkodjon felettünk? Vagy valóban a félelem tart vissza minket attól, hogy Rá merjük teljes szívünkkel bízni magunkat?

3. A következő csoport, akiről szólnom kell, a főpapok és írástudók csoportja, akiktől Heródes király megtudta, hogy hol kell Krisztusnak születnie. Ők tudták, hogy Mikeás próféta megjövendölte, hogy Betlehem lesz Krisztus születési helye (Mik 5,2).

Tudták, de mégsem mentek el. Különös dolog ez, Testvérek, hogy a zsidó nép egy dolgot keresett és keres a mai napig is: a Messiást. Egész történelmük során egy szabadítóra vártak, különösen a római elnyomás ideje alatt. Ezek a papok és írástudók azonban mégse voltak hajlandóak elutazni, megtenni azt a néhány kilométert Betlehem és Jeruzsálem között, hogy kiderítsék, vajon ez a csecsemő lehet-e a Messiás. Miért hagyták ki a Krisztussal való találkozást? A közömbösségük miatt. Annyi mindent tudtak, hogy tele volt a fejük, de valójában közömbösek voltak Krisztus személye iránt. Egyszerűen nem érdekelte őket a dolog. Minden ténnyel, jövendöléssel tisztában voltak, de nem volt szükségük Messiásra. Miért? Mert öngigazultak voltak. A törvény tökéletes megtartóinak tartották magukat. Úgy gondolták, ők megtestesítik mindazt, amit Isten valaha is megparancsolt és elvárt az emberektől. Ők jó hívők, ők engedelmes emberek. Ők követik Isten szabályait. De valójában a szívükben büszke közömbösség volt, mert a közömbösség mindig a büszkeség következménye és eredménye. Az ő elképzeléseikben, vallási rendszerükben valójában nem volt hely Krisztus számára. Amikor Krisztus felnőtt és nyilvánosság elé lépett, gyűlölték és megvetették Őt. Kitervelték, hogyan öljék meg, és végre is hajtották. Jézus a Máté evangéliuma 9. fejezetében világosan rámutatott a közömbösségükre, amikor azt mondta róluk és az egész gondolkozásukról: *„Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek. ... Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre”* (Mt 9,12-13). Ezek az emberek egészségesnek és igaznak tartották magukat, akiknek nincs szükségük orvosra, Szabadítóra, Megváltóra. Amikor a farizeusok lakomát rendeztek, öngigazult embereket hívtak meg. Amikor Jézus lakomát tartott, azokat fogadta, akik tudták magukról, hogy bűnö-

sök, és kétségbeesésükben belátták, hogy szükségük van a Megváltóra. Hatalmas akadály ez: nem látjuk be, hogy bűnösök vagyunk, akiknek minden egyes nap szükségünk van Jézus Krisztusra, a mi Megváltónkra és Szabadítónkra.

Ma sokan ezért hagyják ki a karácsonyt, mert nem tudják, hogy bűnösök. Ezért nem értik karácsony lényegét, hogy kicsoda született meg. Ezért figyelmen kívül hagyják Krisztust. Nem mutatnak érdeklődést a Megváltó iránt, mert nem értik meg, hogy szükségük van a megváltásra. Nem értik, hogy „*a bűn zsoldja a halál*” (Róm 6,23), hogy a bűn az embereket az örökkévaló pokolba taszítja. Következésképpen figyelmen kívül hagyják az orvosságot, mert nem is tudják, hogy betegségben szenvednek. Vigyáznunk kell az ilyen fajta közömbösséggel, öngazultsággal és büszkeséggel, helyette meg kell magunkat aláznunk Isten színe előtt, és belegondolnunk, hogy kit küldött értünk a mi szerető mennyei Atyánk, a mi megmentésünkre.

4. A Lukács 2 egy másik csoportot is megemlít, akik kihagyták a Krisztussal való találkozást: a jeruzsálemieket. Isten nem őket, hanem a betlehemi pásztorokat választotta ki arra, hogy megkapják a Krisztus születéséről szóló nagyszerű hírt. Pedig ha összehasonlítjuk a jeruzsálemieket a pásztorokkal, akkor – tudjuk jól – az akkoriak melyiküket tartották különbnak. Jeruzsálemben volt a templom, ők naponként be tudtak menni, imádkozni, áldozatot bemutatni, tudták gyakorolni a vallásukat. A pásztorok? Róluk azt gondolták, hogy ők senkik. Nem tudják betartani a vallási tisztálkodási törvényeket, nem tudnak bemenni a templomba, mert a juhokat őrzik. Nem tudnak megfelelni az elvárásoknak az életmódjuk miatt. Mégis ezek az úgymond tisztátalan pásztorok mentek csak el, hogy meglássák azt, ki született meg. Pedig a jeruzsálemiekhez is eljutott a hír! A napkeleti bölcsek elvitték. És közülük senki nem ment el. Amikor Krisztust bevitték szülei a templomba, csak két különleges ember figyelt fel rá: Simeon és Anna, két idős testvér, akik beszéltek Krisztusról mindazoknak, akik Jeruzsálemben a megváltást várták (Lk 2,38). A jeruzsálemi emberek tömege azonban lemaradt a karácsonyról. Krisztus születése csak néhány kilométerrel arrébb történt hozzájuk képest. Ez volt minden álmuk, reménységük beteljesedése – az esemény, amely megváltoztatta a világot –, és ők lemaradtak róla. Miért? A vallás miatt. Annyira el voltak foglalva vallásos szertartásaikkal, hogy lemaradtak az Ő születésének valóságáról és örömhíréről. A kiüresedett hagyományokat követő, Istent nem a Biblia szerint imádó vallás gyorsabban elkárhoztatja a lelket, mint bármi más. Ezt higgyük el! A hamis vallási rendszer egy olyan helyet ad az embernek, ahol elrejtőzhet, egy olyan helyet, ahol eltitkolhatja, hogy mi van valójában a szívében. Ott ül a templomban. Látszólag mindent csinál, amit mások, és mindeközben valójában titkolózik, nem mer szembenézni a saját

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

szívével, azzal, aki ő maga. A hangsúlyt a vallásos ember magára helyezi, és nem Istenre, bár ezt azért nyíltan nem vallja be, mert nyíltan mindig Istené az elsőbbség, de a cselekedetei és az élete mást mutat. A legtöbb vallásos ember megelégszik azzal, amit ő tesz Istenért, ezért kevésbé érdekli az, hogy Isten mit tett érte. Jobban bízunk abban, hogy én mit tettem, mennyire engedelmes vagyok, mintsem az, hogy Isten mennyire könyörülő, és Krisztus mit tett értem. A jeruzsálemi emberek többsége is ilyen volt, ezért lemaradtak a karácsonyról, mivel ilyen vallásosak voltak. Figyelmeztet minket az Ige: óvakodjunk a vallástól! Isten igéjének tükrébe nézzünk bele, és lássuk meg, kiknek mond bennünket az Úr, és jussunk el Krisztusig, mert az Ige és a „*törvény Krisztusra vezérlő Mesterünk*”! Isten az Ő Fiához akar elvezetni bennünket.

5. A következő csoport, akik lemaradtak karácsony csodájáról, a rómaiak voltak. Tudjuk jól, hogy Mikeás próféciája szerint Krisztusnak Betlehemben kellett megszületnie. Isten ezt úgy érte el, hogy a pogány császárt arra indította, hogy népszámlálást rendeljen el, és így Józseféknek Názáretből Betlehembe kellett menniük, mert a császár kiadta a parancsot, Heródes végrehajtotta, megrendezték a népszámlálást. Lukács beszámolójából sejthetjük, hogy a helyőrség katonai részlege ott volt a népszámlálás-kor, mert az ilyen tömeges összegyülekezések sokszor lázadásba torkolltak, ezért a rendet fel kellett tartani, így a rómaiak ott voltak. De nem csak ekkor, hanem később is, Krisztus egész életében a rómaiak ott voltak valamilyen formában. Legemlékezetesebben ugyebár Krisztus Pilátussal való beszélgetése rémlik fel előttünk halála előtt, majd később az, hogyan végezték Őt ki a katonák. De hiába voltak ott a rómaiak, mindannyian lemaradtak a karácsonyról bálványimádásuk miatt, mert a saját isteneiket imádták. A Krisztusban való hit nem illett hozzájuk. Ott éltek a zsidók között, az egyetlen, élő Istent imádók között, de mivel ők istenek sokaságát imádták, és imádatuk csúcspontja a császárimádat volt, ezért azt mondták: 'Ugyan, ezek a zsidók babonások! Milyen szegények! Csak egy Istenük van!' Így a pogány bálványimádásuk közepette kihagyták a karácsonyt. Egy-két kivétel volt, tudjuk jól, Jézus életében, mint a római százados például, de a legtöbb római kihagyta.

Sokan úgy gondolnak a bálványimádásra, mint ami az ókori világhoz tartozott, de mára már túlhaladtunk rajta. Ez azonban nem igaz. Egyrészt a föld lakosságának nagy része még mindig valamilyen szobrok előtt hajbókol (India egymilliárdnyi lakossága és Kína egymilliárdnyi lakossága titokban ezt teszi, és ez máris az emberiség negyedét jelenti). Másrészt azért sem igaz, mert a mai világ is tele van olyan emberekkel, akik a saját isteneiket imádják. Már lehet, hogy nem borulnak le szobrok előtt, mint Krisztus idejében, de még mindig vannak bálványaik és isteneik. Vannak, akik

a pénzt imádják. Vannak, akik a tudást. Vannak, akik a testiséget, az élvezeteket, mások az autókat, hajókat és házakat imádják. Vannak, akik a családjukat. Vannak, akik az embert. Megvannak a modernkori bálványaink, higgyük ezt el. Ezek a dolgok a mai pogány istenek: a XXI. század bálványai. Lehet, hogy templomot nem emelünk nekik (bár a plázák elég érdekes helyek), de ettől függetlenül ma is vannak bálványok, és az emberek az életüket nekik szánják. Az igazi karácsony azért hiányzik sokak életéből, mert a Krisztussal való foglalkozás, az Ő története, a Biblia bolondságnak, mesének, babonaságnak tűnik a sok modernkori életcélhoz képest (ma ezt a szép kifejezést használjuk, hogy életcél; a bálvány helyett). Milyen az ilyen emberek karácsonya? Lehet, hogy kapnak néhány ajándékot, nagy vacsorákat rendeznek, és gyönyörködnek a gyönyörűen feldíszített fenyőfában, de az ünnep igazi lényege hiányozni fog a szívükből. A bálványok mindig eltakarják Krisztust előlünk, és nem engedik, hogy Őbenne örvendezzünk, mindig ott akarnak lenni, mindig ők akarnak az elsők lenni. Ezért végig kell gondolnunk – az ünnep előtt is –, mi ilyen bálvány az én életemben, ami háttérbe szorítja Krisztust, ami miatt én kevésbé foglalkozom Vele, ami miatt az ünnepem nem Körülötte forog, hanem bármi más körül.

6. Végül utoljára hadd említsek még egy olyan csoportot, akik a karácsonyi történetekben nem jelennek meg, de mégis érdemes röviden kitérni rájuk, mert nem találkoztak igazán Krisztussal. Ők a názáretiek. Tudjuk jól, hogy Krisztus Názáret falujában töltötte gyermekora és élete nagy részét. De hiába élt itt büntelen életet – hangsúlyoznám, gyerekként is büntelen volt, azért az már csak szemet szúr valakinek, amikor egy gyerek nem csintalan, és nem csinál semmi rosszat; és ráadásul Krisztus közöttük élt felnőttként is –, a helyi lakosok mégsem ismerték fel Őt. Csak annyit mondtak róla, hogy Ő Józsefnek, az ácsnak a fia. Semmi többet nem láttak benne úgy, mint a napkeleti bölcsek vagy a pásztorok. Ennek tragédiáját a Lukács 4-ben találjuk meg, amelyben arról olvashatunk, hogy Krisztus a nyilvánosságra lépése után Názáret zsinagógájában prédikált. Hazament hirdetni az igét. Az ige hirdetésének végeredménye az lett, hogy a názáretiek mindannyian megharagudtak rá – ezt az Ige mondja, nem én találom ki –, kivitték a városon kívül Őt, hogy a hegy széléről letaszítsák a mélybe. Ő azonban átsétált közöttük, és elment. Mi volt a baj? Az, hogy „túlságosan” is ismerték Őt (ezt hitték magukról). Azt értem ez alatt, amikor egy ember azt hiszi magáról, hogy teljes mértékben mindent tud a másiktól, miközben a valóság az ellenkezője: azaz alig ismeri őt igazán.

Sajnos napjainkban is sok ilyen ember van, akik azt mondják, hogy keresztyén környezetben nevelkedtek, de ők maguk nem keresztyének. El is határolódnak, ezt mindig alá is húzzák. Azt hiszik, hogy ők már mindent

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

tudnak a keresztyénekről, mert közöttük éltek, nőttek fel. Ugyanígy azt hiszik, hogy mindent tudnak a Bibliáról, mert fejből emlékeznek bizonyos történetekre. A valóság azonban az, hogy ez a „nagy tudásuk” akadályozza meg őket abban, hogy igazán megismerjék Krisztust és az Ő gyermekeit.

Miért? Mert pont az hiányzik az életükből, ami a názáretiekéből is: ez pedig Isten igéje és az abban való hit. Ha az ember az Igén keresztül, a hit szemüvegén keresztül nézi a dolgokat, mást fog látni. Ha Krisztus igehirdetésére figyeltek volna azon a szombatnapon a zsinagógában, és elgondolkoztak volna arról, amit magáról mondott az Ige alapján, és hittek volna abban, amit a Biblia Őróla mond, akkor igazán megismerhették volna Őt. Ugyanígy ma is azok, akik elutasítják a keresztyéneket és Istent, hiába ismerik, tudják a Biblia történeteit, valójában pont a lényegét nem értik, mert akkor elhinnék, hogy Krisztusra van szükségük. Akkor Isten gyermekeiben is nemcsak a bűnt és a kifogást látnák, hanem észrevennék életükben, hogy Isten hogyan munkálkodik bennük, mi mindent tesz, mert az Igén keresztül látnák őket. Vigyázzunk, hogy ez a hitetlenség és úgymond nagy tudás ne legyen akadálya annak, hogy Krisztussal találkozzunk.

Látjuk tehát, hogy mennyi minden megakadályozhatja azt, hogy igazi karácsonyunk legyen. Világi elfoglaltságaink, amik után rohanunk, vallási rituálék, közömbösségünk a bűn és Krisztus iránt, önigazultságunk, bálványimádásunk, nagy tudásunk (és még biztosan ki lehetne egészíteni ezt a felsorolást). Mindezen okok mögött valójában a hitetlenség áll. Sokan egyszerűen nem hajlandók hinni Jézus Krisztusban. János apostol azt mondta: *„Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg Őt. Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt. Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek”* (Jn 1,9-12). Isten azt mondja nekünk, hogy ha eddig hiányzott a karácsony valósága és öröme az életükből, a Jézus Krisztussal való személyes találkozás, mert valami megakadályozta azt, akkor higgyük el, hogy ha befogadjuk az Úr Jézus Krisztust, és hiszünk az Ő nevében, akkor a karácsony valósággá válik számunkra. Kívánom, hogy ilyen ünnepet adjon nekünk az Úr, és segítsen minket abban, hogy legyőzve az említett akadályokat, valóban Őt tudjuk ünnepelni, dicsőíteni nemcsak az ünnepnapon, hanem egész életünkben!

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, Urunk Jézus Krisztus, a figyelmeztetésért, hogy rámutattál azokra a falakra, amelyeket szívünkben emelünk a Te ismerteted előtt. Köszönjük, hogy azért jöttél és azért haltál meg, hogy lerontsád ezeket a falakat, okoskodásokat, és helyette az evangélium örömezenetét-

vel tölts meg bennünket. Magasztalunk azért is, hogy a Szentírásban számtalan olyan ember van, akiket megszólítottál, akiket elhívtál, akiknek szívét kinyitottad, akik valóban hihettek Benned és találkozhattak Veled. És magasztalunk azért, ha velünk is ez megtörtént. Ha még nem, Urunk, akkor kérünk, adj Veled ilyen találkozást nekünk!

Kérünk Téged, hogyha gyermekeid vagyunk, akkor is a mi tekintetünket és szívünket tedd óvatossá, fordítsd ezekre az akadályokra, nehogy a mi ünneplésünk, Irántad való igazi tiszteletünk valóban csorbát szenvedjen ezek miatt! Segíts hitből ünnepelni Téged, mindazt, amit értünk tettel, dicsőíteni, mint ma is uralkodó, élő Királyt, és várni Téged vissza, amit megígértél, hogy megteszel, hogy eljössz! Kérünk, hogy a Veled való közösségben hit által hadd keressük minden nap azt, ami akarod szerint való, segíts az Igén keresztül látni életünket, hogy valóban Téged láthassunk meg elsősorban! Mert nem igaz, amit a világ el akar velünk hitetni, nem igaz, hogy Te ma nem vagy jelen, mert hit által láthatjuk, hogy igenis munkálkodsz, hatalmasan irányítod az életünk és történelmünk eseményeit. Ezért kérünk, hadd valljunk meg Téged hitünkkel, szavainkkal, de tetteinkkel és életünkkel is ilyen hatalmas Úrnak. Könyörgünk azokért, akik még nem a Tied körülöttünk: családtagjainkért, barátainkért, munkatársakért vagy egyszerű ismerősökért. Add nekik a karácsony igazi csodáját, a Veled való személyes találkozás örömét, annak átélését, hogy Szabadító született, aki személyesen az én Megváltóm is.

Kérünk, erősítsd betegeinket, kórházi vagy otthoni ágyon fekvőket, különösen azokat, akik haldokolnak! Te legyél az ő Megváltójuk, legyél ott velük! Hadd lássák meg ezt hit által, hogy ez valóság, és Benned legyen erejük elhordozni mindazt a fájdalmat, amit kiszabtál rájuk! Kegyelmed szerint kérünk gyógyítsd meg őket!

Imádkozunk azokért, akik egyedül vannak az ünnepek alatt, akik nemrégiben veszítették el szerettüket, és most először fogják az ünnepet egyedül tölteni. Kérünk, a Veled való közösség és a Te szereteted erősítse őket!

Kérünk a gyülekezet közösségéért, add, hogy mi is együtt hadd ünnepelhessünk, egymásnak is osztva az örömhírt, ahogyan a pásztorok is szerte hirdették mindazt, amit kijelentettél nekik és megláttak, hadd lehessünk mi is tanúbizonyságtevőid az ünnepek alatt is!

Kérünk, áldd meg a téli szünetben a diákok és tanárok pihenését egyaránt, áldd meg a családi találkozókat, együttléteket! Kérünk, hogy valóban jusson időnk a legfontosabbra: a Veled való együttlétre a családdal együtt is!

És kérünk, maradj velünk kegyelmeddel addig, amíg magad mellé veszel minket, vagy amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, ahogy megígérted! Köszönjük, hogy addig is őrözl minket a hitben, kegyelmedben. Ké-

MI GÁTOL ABBAN, HOGY BEFOGADD KRISZTUST?

rünk, áldd meg életünket, hogy mi is Veled tölthessük minden napunkat,
és Téged dicsőítő életre törekedhessünk!

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

469. ének

1. Jé-zus, nyá-jas és sze-líd, Láss meg en-ge-met,

Hall-gas-sad meg, hú Meg-vál-tóm, gyer - me - ke - det!

2. Bűnöm láncát oldja fel Kegyelmed s a hit;
Törjed össze balga szívem bálványait!
3. Szabadságot adj nekem És tiszta szívet,
Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!
4. Vezess engem utadon: Magad légy az út,
Melyen lelkem a halálból életre jut.
5. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet:
El ne engeddd, hú Megváltóm, már kezemet!